

19

අංජලී

චතුර්තා හෙට්ටිආරච්චි

අංජලී හොල්මන් විශ්වාස කරපු කෙනෙකුත් නොවේ. හිත හෙල්ලෙන මනසක් වෙලා. කෙල්ලත් බයවෙලා අංජලීට තුරුල් වෙයි යැයි හිතුවත් ඒත් ඒකි අංජලී ලගට ආවේ නෑ. අංජලී දිහා බලාගෙන නෙටි එක යටින් රිංගලා ඇදෙන් බැස්සා.

විශාකා අංජලී දිහා බලාගෙන ගිය විදියට ජනේලෙට තට්ටු කරන්නේ කවුදැයි ඇ හොදින් දැනගෙන හිටියා. අංජලීත් ජනේලේ පැත්තට හැරිව්ව විදියටම එහෙන්මම නොසෙල්වී හිටියත් ඇස් පිහාටු අතරින් ජනේලේ දිහා යාන්තම් බලාගෙන හිටියා.

"ඇයි.."

විශාකා හෙමින් කෙදිරුවත් අංජලීට හොදින් ඇහුනා.

"එක පලුවක් ඇරපන්"

විශාකා ආයෙත් අංජලී දිහා බලාගෙනම ලෑලි ජනේලේ පියනේ කොක්ක සෙමින් පැත්තුවත් යකඩ කොක්ක පනින හඩත් ජනේලේ ක්‍රාස් ගාගෙන ඇරෙන හඩත් ඇහුනත් අංජලීගේ හිත බියෙන් ගැහෙන්න පටන් ගත්තා.

"පේන්නේ නෑ අනිත් ජනේලෙන් ඇරහන්"

"පිස්සුද ඇහැරේවි ඒක තදයි"

එළියේ ඉන්නේ කවුදැයි අංජලීට පෙන්නේ නෑ. කිතුල් පොලු අතරට එළියේ ඉන්න එකා මුහුණ තදකරගෙන හිටියත් කවුදැයි හරියටම පේන්නේ නෑ. ඔහු ටික වෙලාවක් අංජලී දිහා බලාගෙන ඉන්න බව ඇට තේරුනේ විසාකාත් අංජලී දිහා බලාගෙන වචනයක් වත් කතා නොකර හිටපු නිසා. ඇත් දෑස් වසාගත්තා.

"වරෙන් යන්න"

"පිස්සුද මේකි සැක කරයි ඔහේට දවසක් ඉවසන්න බැරිද"

"බැහැ.. දැන් නම් කොහෙත්ම බෑ.. බලහන් අර පුකයි තනෙයි..දැක්ක වෙලාවේ ඉදන් පිස්සු හැදුනා ඇතුලට එන්න හිතෙනවා බන්"

"අම්මට හුකන්න කවුද හුත්තෝ මේ කොයිවෙලාවෙද මාව දැක්කේ" අපු ත්‍රිවිල් කාරයවත්ද කොහේදිද මාව දැක්කේ අංජලීට බය හිතනා. මේකා ඇතුලට එයිද විසාකා දොර අරියිද බයෙන් තවත් ගැහෙන්නට පටන් ගත්ත.

"පිස්සුද ඔහේට... අදට ඉවසනවා. අල කරන්න එපා. අරකි වගේ මේකින් යාවි"

ඒකට නම් අංජලිගේ ඇගේ මයිල් කෙලින් වුනා. අංජලිගේ ඇග හිරිවැටිගෙන ගියා.

"එහෙනම් මේක උරපන්"

විසාකා අංජලි දිහා ආයෙත් බලලා පහත් වුනා. කලුම කලු පයියක් කිතුල් පොලු අතරින් ජනේලෙන් ඇතුලට ආවා ඒත් ඒක අගල් හතරක් වත් දිග නෑ වගේම මහතත් නෑ. ඕන නම් මාපට ඇඟිල්ලට වඩා වුට්ටක් මහත ඇති. කිසි හඩක් නැහුනත් ඇ එලියේ ඉන්න එකාගේ පයිය නම් හොදට උරනවා. විනාඩි තුන හතරක් ඉරුවත් කෙලින් වුනේ නෑ. කෙල්ල අතේ ගහන ගමන් පයිය පැත්තකින් උරන්න ගත්තා. හරියට පොප්පිකල් එකක් පැත්තකින් උරනවා වගේ. විසාකා හොදට පයි උරලා තියෙන බවනම් උරන විදියෙන්ම හිතාගත්තා. අංජලි නිකමට බලාගෙන හිටියා කෙල්ලගේ ඇස් දිහා.

"ඊ..ඊ..ඊ..ඊ..ඊ..ඊ"

රතුපාට ගිණි බෝල දෙකක් වගේ. ඇගම හිරිගඩු පිපිලා. සැකේට ආයෙත් බැලුව. ඒ පාර නම් බලල් ඇස් වගේ පෙනුනා. කෙල්ල ඇස් වහන් ජනේලේ පැත්තට හැරිලා පයිය ආයෙත් කටේ ඔබා ගත්තා. එතකොට නම් පයිය කෙලින් වෙලා තිබුනා. ඇ පයිය කටේ ඔබාගෙන ඔලුව ඉස්සරහට පස්සට වැනුවා. ඒකා කෙල්ලගේ කොන්ඩේ දෙපැත්තෙන් අල්ලා ගත්තා. ඔලුව අත්දෙකෙන් බදාගෙන පොල්ලට තවත් තදකරනවා. ඒත් අත් වල තියෙන මයිල් සුදුයි. ලයිට් එලියට දිලිසෙනවා.

"හුත්ති මේ නාකියෙකුගේ පයියක්ද උරන්නේ"

ඇඟිල්ලක සුදු මුද්දකුත් දාල. හරියට ඇත් දළවලින් කපපු මුද්දක් වගේ. කෙල්ල මිනිහගේ අත් දෙකෙන් මිදිලා ඔලුව පස්සට ගන්න හැදුවත් උෟ ගන්න දෙන්නෙ නෑ. කිතුල් පොලු අතරට කෙල්ලගේ මුහුන තදවෙලා. කිතුල් පොලු අතරින් අත් දාල කෙල්ල මොනවා හරි කරා සමහර විට කොනින්තන්න ඇති.

"මොන හුත්තක් කරනවද"

කෙල්ලට මලම පැනලා කිව්වත් ආපහු ඒකි අංජලී දිහා බැලුවා.
හිතට ආපු තරහත් එක්ක. මේ නාකි පොර කවුදැයි අංජලීට
හිතාගන්න බෑ. කට හඩත් හරි අමුතුයි. උගේ පයිය ජනේලේ පොලු
අස්සෙන් දැමීමත් ජනෙල් පොලුවලටත් අගලක් ගියාට පස්සෙන්
ඇතුලට ඇවිත් තියෙන්න අගල් තුනක් තුනාමාරක් වගේ. පොල්ල
කොහොම ට්‍රයි කරත් උගුරට කිට්ටු කරන්නත් බෑ.

"දොර ඇරන් එලියට වරෙන් කෙල්ලේ"

"පිස්සුද ඕයි.. තමුසෙට.."

කෙල්ලට මුට කියලා හුකාගන්නත් ඕන. ඒත් මොකක්දො හයකුත්
තියෙනවා. කෙල්ල ආයෙත් අංජලී දිහා බලන් හිටියා.

"ඉක්මන් කරහන් කෙල්ලේ"

"පොඩ්ඩක් ඉන්නවා ඕයි"

"හුත්ත මේක බහිවි"

කෙල්ලට හුකන්න එලියේ ඉන්න එකාම හුදුම තදියමක් තියෙන්නේ.

"හුත්තක්..කරන්නේ නැතුව එලියට එනව කෝ"

"පොඩ්ඩක් ඉන්නවා ඕයි එලියට එන්න බෑ බැරි නම් ගිහින් අතේ
ගහගන්නවා"

කෙල්ලට මල පැනලා කිව්වත් කෙල්ල පොත් ටිකයි ඇදුම් ටිකත්
එක්ක ප්ලාස්ටික් මේසේ ජනෙල් ඉස්සරහට හෙමින් ඉස්සුවා.

"මොන හුත්තක් කරනවද මන්දා ඇදුම් පොඩ්කරපන් බලන්න
එහෙනම් අම්මට හුකවනවා මම"

අංජලීට මලත් පැන්නා. කෙල්ල ඇදුම් ටික එහා පැත්තෙන් තිබ්බා.

අංජලී දිහා බලාගෙන නෙටි එකට යටින් අතදාල කෙට්ටේ

අරගත්තා. කොට්ටේ ජනෙල් පඩියෙන් දාල පුටුව උඩට නැගැල

නයිටිය ගලවල දැමිමා. මේකි මොන හුත්තක් කරන්න යනවදැයි

අංජලීට මුකුත් හිතාගන්නවත් බෑ. කොට්ටේ උඩට පුක තියලා

කකුල් දෙපැත්තට දැමිමා. ජනෙල් පොලු දිගේ කකුල් උඩට

එසෙව්වා.

"මේකි නම් කැරිම කැරි පට්ට හුත්තියක් තමයි"

කෙල්ල මේසෙ උඩට ඔලුව තියලා අංජලී දිහා බලලා ජනේලේ දිහා

බැලුවා. එලියේ හිටපු එකා කෙල්ලගේ කකුල් දෙකෙන් අල්ලන්

කලු කොට පයිය හුත්තේ අතුල්ලනවා වගේ වුනත් අංජලිට
 ජේන්තේ නෑ. එක අතකින් කෙල්ලගේ කකුල් ජේන්ලේ දිහාවට තද
 කරන් ඉන්න විදියට අංජලිට එහෙම හිතුනා. හිතපු එක හරියි අංජලිට
 හිතුවේ කෙල්ල ටික ටික ඉස්සරහට විසිවෙද්දී. එත් ගගන විදියට
 කෙල්ලගේ හුත්ත ඇතුලට පයිය අගල් දෙකක් වත් යන්නේ නෑ.
 ඌගේ බඩ කිතුල් පොලු දෙකේ වැදිලා වටස් වටස් ගාන සද්දෙන්
 ඇහෙනවා. කෙල්ලට ඒක නිකන් ගින්නර් පක් එකක් වගේ
 දැනෙනවා ඇති. මේසෙන් එක්ක හෙල්ලෙනවා. ප්ලාස්ටික් මේසේ
 හෙල්ලෙන විදිහට කොයි මොහොතේ කඩත් වැටෙයිද කියන්න බෑ.
 කෙල්ලගේ බරට ලිස්සලා යන්නේ නෑ. ඒත් වාඩිවෙලාවක්
 ගහන්න බැරිවුනා. ඕනනම් විනාඩි පහක් ගහන්න ඇති. මේසේ
 හෙල්ලෙන එක නැවතුනා

"ශික් මොන හුත්තක්ද ඕයි කරේ ඇතුලෙම යැව්වේ ඇගිලි දෙක
 ගහගත්ත නම් මීට වඩා සැපයි"

කෙල්ලට මලම පැනලා. කොන්ද කෙලින් කරන් නැගිට්ටා.

"මත් යනවා"

"තෝ හැමදාමත් ඔහොමමයි කැරි ඕක යවාගන්න විතරයි මාව ඕන
 හෙට මට පන්දාහක් නොදුන්නොත් අම්මට හුකවනවා"

"පන්දාහක්.."

"ඇයි... තොගේ අමාරුව හොදකරගන්න මේවා නිකන් දෙයි කියලා
 හිතුවද"

කෙල්ලට මලම පැනලා කියෙව්වත් එතකොටත් ඌ ගිහිල්ලා.

කෙල්ල මේසෙන් බිමට පැන්නට පස්සෙයි දැක්කේ කකුල් දෙකෙන්
 බේරෙන කැරි පාර. දවල් ඇදගෙන හිටපු ගවුමෙන් කකුල් පිහිදගෙන
 ආයෙත් මේසේ තිබ්බ තැනින් තිබ්බා. අංජලිට දැන්නම් මේකි ගැන
 තියෙන්නේ අප්පිරියාවක්. කෙල්ල ආයෙත් පාඩම් කරන්න ගත්තා.

පහුවදා උදේත්ම අංජලිට නැගිටුවේ එලාම් එකේ හඩට. ඇහැ
 ඇරිලා බලද්දී ලයිට්ස් දාල ඒත් කෙල්ල ජේන්න නැහැ. කෙල්ලගේ
 පොත් ටිකත් නෑ. කොට්ටෙ තිබුන තැනින්ම තියෙනවා. නිදාගත්ත
 සලකුණක් තියා ඊයේ රෑ කෙල්ල පුක තිබ්බ සලකුණක්වත් දැක්කේ

නෑ. ඇදුම් ටිකක් එහෙත්මම තියෙනවා. අංජලීට එක නම් මහ පුද්ගලයක්. තාමත් කලුවර වැටිලා නිසා ඇදෙත් බිමට බහින්නත් හය හිතුනා. මතක් වෙන්නෙම කෙල්ල පයිය උරද්දී දැක්ක රතුපාට ඇස් දෙකයි ඊට පස්සේ දැක්ක බළල් ඇස්මයි. උදේ පහට එලාම් එක තිබ්බේ මොනව හරි උයන්න හිතාගෙන. ඒත් ඉතින් මොන ඉවිල්ලක්ද රු දැක්ක දේවල් වලට. ඕෂඩි හිටියා නම් දහ අට සන්නියක් නටන්න වෙනවා. ඒත් ඉතින් එහෙම හිතුවත් දැක්ක දේට අංජලීටත් හය හිතුනා. පාන්දර එළිය වැටෙනකම් ඇ ඇදෙත් බැස්සෙම නෑ. ඇ ඇදෙත් බැහැපු ගමන් ජනේලේ අරින්න ලෑස්ති වුනත් කලින් දවසේ විසාකා ඇරපු ජනෙල් පියනේ කොක්ක පන්නන්න හැදුවත් පනින්නෙම නෑ. ඒතරම් තදයි. අංජලීට හොදට මතකයි කලින් දවසේ හවස ඇරියෙන් කෙල්ල රු ඇරියෙන් ඒ ජනෙල් පියනමයි. අනිත් හනෙල් පියනේ කොක්ක ලෙහෙසියෙන් පැන්න. කිසිම සද්දයක් ආවෙත් නෑ. අවටත් බැලුව කිසිම වෙනසක් නෑ. ඉර එළියත් හොදට වැටිලා. බිත්තියට එහා පැත්තේ එක පදුරක්වත් පොඩි වෙලා නෑ. එහෙම වෙන්නේ කොහොමද අංජලීගේ ඇගත් එක්ක හිරිවැටිලා ගියා. අංජලී හිතේ තිබ්බ සැකේට බෑග් එක ඇරලා බැලුවා. මෙන්න හුත්ත කෙල්ලට අදින්න දීපු නයිටිය තිබ්බ විදියටම තියෙනවා. ඇගත් එක්ක පන නැතිවෙලා යනවා වගේ දැනුනා. බෑග් එක එහෙත්මම බිමින් තියලා ඇදෙත් වාඩිවුනා. ඇට මුකුත්ම හිතාගන්න බැරිවුනා.

"හුත්ත එතකොට ඊයේ රු දැක්කේ හොල්මනක්ද එතකොට එකට ඇග හේදුවේ හොල්මනක් එක්කද එහෙම නැත්නම් මනෝ විකාරයක්ද"

අංජලී දත් බුරුසුවයි ටුත් ජෙස්ට් එකයි අරන් පිටුපස්සෙන් කුස්සියට යද්දී කැරට් අලේ මතක් වුනා. කැරට් අලගෙඩි දෙකක් එහෙත්මම තියෙනවා දැක්කාම තවත් ඔලුව මංඟුං වුනා. ලොකු අලේ කොනක් කෙල්ල කාපු බව අංජලීට හොදර මතකයි.

අංජලී ඔසරියක් ඇන්දේ මාස ගානකට පස්සේ. ඒත් ඉතින් හැඩ බලාගන්නවත් හරි හමන් කණ්ණාඩියක්වත් තිබුනේ නෑ. කලින්

දවසේ ගෙනාපු කණ්ණාඩිය මේස උඩින් තියලා යමිතම් බලාගෙන ඇදගත්තා. උදේ හතටත් කලින් ගුරු නිවාසෙන් එළියට බහිද්දීම ඉස්සරහ පිට්ටනි කැල්ලේ ළමයි සෙල්ලම් කරන හඬ පවා ඇහෙනවා. ඊයේ හවස දැක්ක පාලු මුස්සේන්තු ගතිය තිබුනේ නෑ. ඇපොත් මිටියත් ඉනට තද කරන් විදුහල්පති කාර්යාලය දෙසට ගියා. ඔහු එක තියෙන්නේ විජේරත්න මහත්තයාගේ ගුරු නිවාසේ ඉදන් මීටර් සියකටත් වඩා අඩු දුරින්. යන ගමන් හොල්මන් ගුරු නිවාසේ දිහා හොදට හැරිලා බැලුව. කොට්ටම්බ ගහේවත් ගුරු නිවාසෙවත් කිසිම වෙනසක් දැක්කේ නෑ. හොල්මන් ගුරු නිවාසේ පහුවෙනවත් එක්කම අංජලිගේ බෑග් එකේ තිබ්බ පෝන් එක රින්ස් ගියා. නිෂාධි උදේ පාන්දරම.

"ගුඩ් මෝනින් අංජි අක්කා"

"ගුඩ් මෝනින් පැටියෝ මම උදේම ස්කූල් එකට යන ගමන් තව වුට්ටකින් කෝල් එකක් දෙන්නද"

"පොඩි අල්සෙට් නිවුස් එකක් තියෙනවා උබ කලබල වෙන්න එපා.. ඊයේ කවුදො මැරයො වගයක් ගෙදරට ඇවිල්ලා පොඩි කලබලයක් කරලා ගිහිල්ලා අක්ක ගිහිල්ලා අම්මව අපේ ගෙදර එක්ක ගෙන ආවා"

"මැරයෝ.. මොකක්ද කලබලේ.."

"මාත් එව්වර වැඩිය දන්නේ නෑ උබට අක්ක කෝල් කරාට් දැන් එයා කෝට්ස් යන්න ඇති මාලනී ඇන්ට් ඉන්නේ අපේ ගෙදර"

අංජලිට සින් එක මොකක්දැයි හිතාගන්න බැරිවුනා.

"අම්මට කරදරයක්ද"

"නෑ.. නෑ.. ඔයා තව ටිකකින් ගෙදරට කෝල් එකක් දෙන්න මම හොස්පිටල් එකට යනවා උබේ අර කියපු කොලු පැටියා බලන්න.

"මේ කොල්ලට කියන්න එපා මම මෙහෙ උගන්නන කතාවක් හොස්පිටල් එකට ගිහිල්ලා කෝල් එකක් දෙන්න"

අංජලි පෝන් එක බෑග් එකට ඔබාගත්තා. විජේරත්න මහත්තයාගේ නිල නිවාසෙ ඉඩම පටන් ගන්න තැනම තිබ්බ නිදිකුම්බා පදුරට අංජලිගේ ඇහැගියේ ඉබේටම. දැක්ක දෙයින් ඇතවත් හොල්මන් වුනා.

"මෙන්න හුත්ත කොන කාපු කරට අලේ මෙන්න"

අංජලී වටපිට බලලා නැවිලා කරට අලේ අතට ගත්තා. පොඩ්ඩක් බලල බෑග් එකට දාගත්තා.

"ඒක කොහොමද මෙන්නට ආවේ. එතකොට තිබුන කරට අලේ" අංජලීට හොදට මතකයි ගේනාවේ කරට අල ගෙඩි දෙකයි. කෙල්ල කෙරෙහි පොඩි සැකයක් හිතට ආවා.

"මිස්... "

විසාකා කොන්ඩ දෙක දෙපැත්තට ගොතාගෙන පොඩි කෙල්ල එක්ක ගෙයින් එලියට බහිනවා. අංජලී හොදට බැලුවා කෙල්ලගේ ඇස් දෙක දිහා. විසාකාට කියෙන්නේ බළල් ඇස්.

"මිස්ට ඊයේ හොදට නින්ද ගියාද"

කෙල්ල ගුරු නිවාසේ කඩුල්ල පනින ගමන් පිටුපස්සේ ස්කූල් බෑග් එකට මොනවද ඔබා ගත්තා.

"ඇයි ඔයා දැක්ක නෙත් ස්කෝලේ ඇරිලා එනවකෝ ඒ පැත්තට ඔයා එක්ක මට ටිකක් කතා කරන්න ඕන"

අංජලීට මල පැත්තත් හිතේ තිබ්බ කරහ කොන්ට්‍රොල් කරගත්තා. අංජලීගේ අතට දැනිව්ව හිතලට ගැස්සිලා ගියා. ඊයේ රැ හිතේ තිබ්බ බය තාම හිත ඇතුලේ රැදිලා වගේ. ඇ එකපාරටම බැලුවා. අයේෂා විසාකාගේ අත අත් හැරලා අංජලීගේ අතින් අල්ලාගෙන. අංජලී කිව්වා කතාවට විසාකා තළලත් රැලි කරන් ඇ දිහා බලාගෙන ඉන්නවා.

"ඇයි මිස් මම දන්නේ කොහොමද මම හිටියේ අපේ ගෙදර නෙත්"

"අපේ ගෙදර එතකොට මාත් එක්ක ඊයේ හවස ගියේ හොල්මනක්ද"

"හොල්මනක් ඇයි මිස්ට මතක නැද්ද ඊයේ අපේ ගෙදරින් රැට කාල මම ආවේ අර කොට්ටම්බා ගහ ලගට විතරයි නෙත් අපෝ හයෙන් පස්සේ එතනින් එහාට අඩියවත් කියන්නේ නෑ"

විසාකාගේ කතාවට අංජලීගේ හිත ගල් ගැහුනා.

කොල්ලෝ තුන් දෙනෙක් අංජලී දිහා කන්න වගෙ බලාගෙන ඇවිත් අංජලීයි විසාකායි පහුවෙනවත් සමගම

"මුසලී.....ඊ...ඊ"

හෙමින් කියාගෙන පිට්ටනිය පැත්තට ගියා. අංජලී උන් දිහා හැරිලා රවලා බැලුවා. කොල්ලො තුන්දෙනා පස්ස හැරි හැරි බල බලා දිව්වත් කොල්ලො තුන්දෙනාගේ මුහුනවල් හොඳට මතක තියාගත්තා. උන් එහෙම කියන්න ඇත්තේ විසාකට වෙන්න ඇති. මොකද ලග පාතක වෙන කෙල්ලෙක් හිටියේ නෑ.

"ඔය අක්කට කියන්නේ මිස්.."

අයේෂා කිව්වේ ගොඩක් දුකින්. විසාකා බිම බලාගෙන හිටියත් කෙල්ලගේ හිතේ තියෙන දුක අංජලීට දැනුනා.

"මිස් මම පත්තියට යන්නම්"

"බෙල් එක ගැහුවාම මම පත්තියට එන්නම්"

අයේෂත් විසාකා එක්කම හැරිලා ගියා.

ප්‍රින්සිපල්ගේ ඔරිස් එකේ විචේරන්න මහත්තයා මැදිකරගෙන තවත් ගුරුවරු කිහිප දෙනෙක් හිටියා. එකෙක් වැලමට ගහගෙන තිබුනේ ප්‍රින්සිපල් වාඩිවෙලා හිටපු පුටුවේ. උහ නැව්ලා තවත් ගුරුවරියකුට මොනවද පෙන්නනවා. අනිත් ගුරුවරයා කකුල ගහන් හිටියේ ප්‍රින්සිපල් වාඩිවෙලා හිටපු පුටුවේ යට ලියට. ඊයේ නොපැමින අද කෙලින්ම ස්කෝලෙට ආව තම ප්‍රින්සිපල් කවුදැයි හඳුනාගන්නවත් බැරිවෙනවා. මොකද මේ ප්‍රින්සිපල් යැයි කිසි ගරුසරුවක් හිටපු කිහිපදෙනාගෙන් අංජලීට පෙනුනේ නෑ. ඇට මතක් වුනා ඇගේ පාසැල් කාලේ ප්‍රින්සිපල් මැඩමිට ළමයි ගුරුවරු දක්වපු ගෞරවය.

"එන්න.. අංජලී.. මිස්.."

විචේරන්න මහත්තයාගේ කටින් පිටවෙද්දී ඔක්කොම ගුරුවරු අංජලී දිහාවට හැරුනා. මැන්ටල්ලා කිහිප දෙනෙක් අතර තරුණ ගුරුවරයෙකුත් හිටියා. උහ තමයි ප්‍රින්සිපල් වාඩිවෙලා හිටපු පුටුවේ යට ලියට කකුලක් ගහන් හිටියේ. ඔක්කොම හිනාවෙලා අංජලීව පිළිගත්තා. විචේරන්න මහත්තයා ඔවුන්ට ඇව හඳුන්වලා දුන්නා.

"අංජලී මිස් මේ.. ධර්මසේන මේ උපේක්ෂා.. මේ.. ශාලිකා.. මේ රතීදු..."

එකාට එකා අතට අත දෙන්න හැදුවත් අංජලී අත්දෙකම එකතුකරලා ඔක්කොටම ආයුබෝවන් කිව්වා. අතට අත දෙන්න බැරි කමක්

තිබුණේ නෑ එත් උදේ පාන්දර දැක්ක දෙයින් ඇගේ හිතේ පොඩි කලකිරීමත් ඇතිවුනා. රතිදු තමයි පින්සිපල්ගේ පුටුවේ ලීයට කකුල ගහගෙන හිටපු එකා. උෟ අත දෙද්දී ශානිකා වලමීටට උඩින් කොනින්තනවා අංජලීට හොදින් පෙනුනා. උෟ නම් මහ සෙවලයෙක් යැයි දැක්ක ගමන් හිතූ අංජලී කට කොනින් පොඩි තෝන්ඩි හිනාවක් දාන්නත් අමතක කරේ නෑ. උපේක්ෂා මිසුයි ධර්මසේනයි ඉතුරු වෙද්දී අනිත් උන් ඔක්කොම ප්‍රින්සිපල්ගේ කාමරයෙන් පිටවෙලා ගියා. රතිදු නැවතින්න ලැස්තිවුනත් ශානිකාගේ එක බැල්මෙන් ඔහුත් පිටවෙලා ගියා විතරක් නොවේ ඔහුගේ පිටුපසින් ශානිකාත් පිටවුනා.

"දොලහ වසරේ කලා පංතිය අංජලී මිස්ට භාරදෙන්නම්"

"හොදයි සර්"

"හැබැයි ළමයි එක විදියක් අද එන එකා හෙට නෑ ළමයින්ට ඉගෙන ගන්න නම් කිසි උවමනාවක් නම් නෑ කරව ගත්තොත් ඔලුව උඩට නගින්නමයි බලන්නේ"

උපේක්ෂා මිස් ළමයි ගැන කෙටි හැඳින්වීමක් දුන්නා. ඔය අතර තුර තවත් ගුරුවරු ඇවිත් පොත අත්සන් කරලා පිටවෙලාත් යනවා. එන එන හැම කෙනාම අංජලී දිහාත් හොදට ඇහැදාලත් බලනවා. අංජලී පොත අත්සන් කරේ උපේක්ෂා මිස්ගෙන් පස්සේ අත්සන් කරලා පැන ගන්න වුණේ නෑ. අස්සෙන් එකෙක් අතදාල හරියට උගේ පැන වගේ අංජලීගේ අතේ තිබ්බ පැන කියන්නෙත් නැතුව ඇදලා ගත්තා. අංජලීට පොරගේ අත දකිද්දී මොලේ මඤංයං වුනා. දාඩියත් එක්ක අතේ එල්ලෙන බේස්බෝට් එකයි උඩට එසවෙව්ව සුදු මයිල් දැක්ක ඇට බැලුණේ ඇඟිලි දිහා ඇත්දල මුද්ද දුටු ඇට ඉබේටම බැලුණේ පොරගේ මුහුන දිහා. අවුරුදු පනහකට කිට්ටු බව පෙනුනත් එය වහගන්න පුදුම ගේමක් දෙන එකෙක්.

"එහෙනම් ඊයේ දැක්කේ හොල්මනක් නොවේ"

පොර අත්සන් කරලා පැන දුන්නෙත් මහ අමුතු විදියට. පැණේ භාගයක්ම අල්ලගෙන. අත්සන් කරලා නැවෙද්දී බෙල්ලට දාගත්තු චේන් එකත් එල්ල වැටෙනවා. අංජලීට පොර දැක්ක ගමන් බකස්

ගාල පනින්න ගිය හිනාව නවත්තගත්තේ හරි අමාරුවෙන්. උඹ
හිටියේ අංජලී ගනන් ගත්තේ නෑ වගේ.

"සර් මම පංතියට යන්නම්"

අනිත් උන් ප්‍රින්සිපල්ට විචේරන්න, විචේ යන්න කතා කරද්දී අංජලී
ඔහුට සර් කිව්වා.

"ආහ්.. පතිරාජ මේ මිස් අංජලී... "

"ආහ්.. ඇත්තද"

පොර ඔලුවෙන් හිටියත් ඔයට වඩා පකීර්ලගේ ඔලු බස්සපු අංජලීට
මතක් වුනේ අහල් තුනේ හතරේ කොටේ. අංජලී කට කොනින්
හිනාවක් දැමිමා මිසක් ගනන් ගත්තේ නෑ

"මිස් කොළඹ කොහේද"

අවිස්සාවේල්ලේ යයි කියන්න හැදුවත් විචේරන්න මහත්තයා ඇයට
ඉස්සර වුනා.

"මිස් නුගේගොඩ මිරිහානේ.."

"මගේ නංගිලා ඉන්නේ ගල්කිස්සේ"

"ආ..ආහ් ඇත්තට.. සර් මම එහෙනම් පංතියට යන්නම්"

අංජලී කොයිපටාට හෙවත් පතිරාජ කාරයට පොඩි හිනාවකුත් දාල
උපේක්ෂා මිස් එක්ක ඔරිස් කාමරෙන් පිටත් වුනා. අනිත් උන්ට වඩා
උපේක්ෂා අංජලීගේ හිත ගත්තා. අංජලීට වඩා අවුරුදු කිහිපයක්
වැඩිමල් වුනත් ඇ රුහුණේ එකියක්.

"ඔයා කොලම්බු කැම්පස්ලූ නේද"

"ඔව් ගිය අවුරුද්දේ අවුට් වුනේ"

අංජලී වගේම උපේක්ෂාත් විවාහකයි. ඇ තංගල්ලේ
නෙටොල්පිටියේ. ඔහුගේ ස්වාමිපුරුෂයා මොනරාගල මහජන
බැංකුවේ. ගෙවල් තියෙන්නෙත් මොනරාගල. දෙන්න එක්ක කඳෙ
දාගෙන ස්ටාෆ් රූම් එකට ආවා. ශාලිකා හිටියත් රතීදු පේන්න
හිටියේ නෑ. ශාලිකා හිටියේ නම් උපාසක බැලලි වගේ වුනත් ඇගේ
ඔක්කොම අඩවි ටික අංජලී ඊයේ රෑ දැනගත්තා. ඒත් ඒ සිදුවීම් ගැන
කතා කරන්න පවා හිතවතෙක් හිතවතියක් හිටපු උන් අතර අංජලීට
පෙනුනේ නෑ. පොඩ්ඩක් හරි කිට්ටුවුනේ උපේක්ෂා විතරයි. ඇ

එනකම් පින්සිපල් රුමි එකට වෙලා හිටියෙන් ඇගෙ තිබ්බ හොඳ ගතිගුණයක් නිස වෙන්න ඇතියි අංජලිට හිතුනා.

ස්ටාෆ් රුමි එකට ඇතුලට යනවත් එක්කම නිෂාධිගෙන් ආයෙන් කෝල් එක ආවා.

"අක්කේ මම අයි සී යු එකට ගියා ගැණු මනුෂ්‍යයට නම් පට්ට අමාරුයි අක්කේ කොයි වෙලාවෙද කියන්න බෑ. කලින් වූම් එක අයින් කරන්න ඩොක්ටර්ස්ලා ඇඩ්වයිස් කරාට ගනන් අරන් නැහැ" "පවු.. කෝ කෙල්ලයි කොල්ලයි"

"ඉන්නවා.. පොඩ්ඩක් ඉන්න දෙන්න මොකක්ද කොල්ලගේ නම්..."

සුරාජ්ට කතාකරගන්නවත් බැරි විදියට පට්ට අසරණ වෙලා.

කතාකරන වෙලාවේ සුරාජ්ගේ ලොකු අක්කත් එනන හිටියත් නිමාලිගේ කේස් එක ලොකු අක්කා දැනගනිව්දැයි පට්ට බයෙන් හිටියේ. සුරාජ්ට දීපු සල්ලින් ඉවරවෙලා උදේ නිමාලිගේ චේන් එක උගස්තියන්න ලැස්ති වෙද්දි ලොකු අක්කා ඇවිත් තියෙන්නේ.

"අක්කේ අම්මට මොනවා හරි වුණොත් මිනියවත් ගමට ගෙනියන්න විදියක්වත් නෑ අක්කේ ලොකු අක්කා ලගත් එහෙමට සල්ලියක් නැහැල්ලු"

"මම කිව්වානෙත් ඔයත් එක්ක මම ඉන්නවා පෝත් එක ඔය අක්කට දෙන්නකෝ"

සුරාජ් පෝත් එක ආයෙන් නිෂාධිට දිල තිබ්බා.

"නංගී උබ මට උදව්වක් කරන්න ඕන. අම්මගෙන් ගෙදර යතුර ඉල්ලගෙන මගේ වලලු දෙක තියලා කොල්ලට ලක්ෂයක් අරන්දිල රිසිටි එක උබ ලග තියාගනින්"

"ලක්ෂයක්.. උබට පිස්සු හැදිලද"

"මට කොල්ලා ලක්ෂයකට වඩා වටිනවා මේ වෙලාවේ අර මිනිහගෙන් බේරෙන්න නම් කොල්ලා මගේ ලග තියාගන්න ඕන"

"හරි හරි.. මට තේරෙනවා බඩු තියන්න ඕනෑ නෑ මම කොල්ලට මගේ එකවුන්ට එකෙන් එකක් අරන් දෙන්නම්"

සුරාජ් එක්ක කතාකර කර පංතියට ගියා. ස්ටාෆ් රුමි එකට යන්න වුනේ වත් නෑ. බෙල් එක වැදිව්ව හින්දා කෙලින්ම පංතියට ගියා.

හදිසියක් වුනොත් ගන්න ලක්ෂයක් නිෂාධි දෙන බව ඇහිවිව
හැටියෙම සුරාජ්ට පුදුම හිතුනා. ඇයි ඉතින් දවසක දෙකක හැදුනුම්
කමකට ලක්ෂයක් තියා දාහක්වත් දෙන එකෙක් නැති හින්දා.

පංතියට ගියාට පස්සෙයි දැක්කේ කොල්ලො කෙල්ලොන්ගෙයි
තියෙන හැදියාව. ළමයිද බාප්පලදැයි හිතාගන්න බෑ. උන් තැන් තැන්
වල රංචු ගැහිලා හිටියත් විසාකා උන් අතර කොන්වෙලා හිටියා.
කෙල්ලෙක්ගේ මේසයක් වට කරන් එකාට එකා හේත්තුව දාගෙන
මොනවද බලනවා. ඒ අස්සේ කොල්ලෝ කෙල්ලන්ට හොදට
ජැකත් ගහනවා. කෙල්ලෝ ඉන්නෙත් කකුල් පලල් කරන්.
පෙනුමෙන් නම් මුත් කෝවේ දාලවත් මකලවත් හඳුන්න බැරි යක්ෂ
පැටව් වගේ.

"ළමයි ගිහින් තම තමන්ගේ පුටුවල වාඩිවෙනවා"
අංජලී ගැමිම අරන් කිව්වා එක එකා අංජලී දිහා බලාගෙන උන්ගේ
ඩෙස් එකට ගියා. හරියට ළමයි විසි හතක් හිටියා. කොල්ලො
දහතුනයි කෙල්ලො දාහතරයි. ඒ අතරෙන් උන් කසු කසු ගානවා.
උදේ විසාකාට මුසලී කියපු කොල්ලො තුන්දෙනත් උන් අතර එකට
හිටියා. උන්ගෙන් එකෙක් අංජලී දිහා ඇහූ කඩාගෙන බලාගෙනත්
ඉන්නවා. මුසලී යැයි කැහැහුවේ උාට මෙහා පැත්තේ හිටපු එකා.

"මොකක්ද නම"

අංජලී ඇගිල්ල දික් කරලම උගෙන් ඇහුවා. උාත් ඉන්නවා.

"මෙකේ ඉන්නේ බිරොද"

අංජලීගේ හඬට කොල්ලෝ කෙල්ලො ටික මිහි නෑ. හුල් සයිලන්ස්
වුනා.

"නැගිටිය ඔක්කොම"

ඔක්කොම එකපාරට නැගිටිට ආයෙත් වාඩිකෙරෙව්වා තුන්වතාවක්
නැගිටිටවලා වාඩිකෙරෙව්වා.

"දැන් කියනවා නම"

"අනුර..."

"නැගිටලා ඩෙස් එක උඩ නැගලා කියපිය"

එක ඩෙස් එක උඩ නැගලා අනුර කියලා බහින්න ලැස්තිය.

"එහෙමද කිව්වේ කියපිය මගේ නම අනුර කියලා"

අනුරට මෙහා ඩෙස් එක හිස්ව තිබුණා.

"ගික් අපරාදේ වේවැල් ටිකක් ගේන්න බැරිවුණානෙත් ඊයේ ටවුමට ගිහිල්ලත්"

ඒකට නම් අංජලී දුක් වුණා. අනිත් එවුන් වාඩිවෙලා ඉඳ්දී අනුර විතරක් ඩෙස් එක උඩ හිටගෙන හිටියා.

"උබ හිටගෙන හිටපිය මගේ පිරියඩ් දෙක ඉවර වෙනකම්"

අනුර දිහාවට ඇගිල්ල දික් කරලා කියලා අනිත් උන් දිහාවට හැරුණා

"මේ පංතියේ එකෙක්වත් ජරා නම් කියලා කතා කරනවා මට ඇහුණොත් වෙන්තේ මේ දේ එත් අහන්නේ නැත්නම් පිට්ටනිය ඉස්සරහ තියෙන කොට්ටම්බ ගහ ලග දන ගස්සනවා "

කොල්ලො කෙල්ලෝ මිහි ගබ්දයක් නෑ.

"කවුද මේ පන්තියේ මොනිටර්"

"එහෙම එකෙක් නැහැ මිස්"

"පංති නායකයා කවුද"

විසාකා අංජලී දිහා බලාගෙන නැගිට්වා. "යකෝ මුන්ට ඉංග්‍රීසි මෙලෝ හුත්තක් දන්නෑ නෙහ්"

අංජලී ගුරු මේසේ පිටුපසින් තියෙන බැලැක් බෝඩ් එක දිහාවට හැරුණා.

"කලා අංශය"

ඒක ඉස්සරහින් එකෙක් හු එකතු කරලා.

"කවුද මේ හු යන්න ලියපු එකා"

එකෙක් මිහි නෑ.

"මේක ලියපු එකා කියන්න බැරි නම් පංතියම පිට්ටනිය වටේ තුන් පාරක් මේ අංශේ කියව කියව යවනෝ කොහොමද එතකොට ස්කෝලේ අනිත් එවුන් තමන්ව හඳුන්වන්නේ කැමතිද ඒකට" අංජලීගෙ හඬ පංති කාමරය තුල දෝංකාර දුන්නා.

"කියපිය කවුද මේක ලියපු පරයා"

"සංජී... මිස්"

කෙලවරේම හිටපු එකෙක් හිමින් කියනවා අංජලීට ඇහුණා.

"සංජී.. කවුද කියපු එකා"

උහ බයටම නැගිටිටා. කොට්ටම්බ ගහ මතක් වෙන්න ඇති.

"සං..ජී...ව"

උහ නැගිටලම කිව්වා.

"විසාකා රෙජිස්ටර්... පැමිණීමේ ලේඛනය කෝ"

ගුරු මේසයේ ලාව්වුවෙන් පැමිණීමේ ලේඛනය ගත්තා. හැම එකාම
ඩෙස් එක උඩ නැගලා තමන්ගේ සම්පූර්ණ නම කියවලා
වාඩ්වෙන්න ඕන. අංජලි ලකුණු කරගෙන ගියා.

"ඩබ්ලිව් එම් එස් සංජීව"

හැර අනිත් හැම එකාම ඇවිත් හිටියා. අනුර ඇඹරි ඇඹරි තාම ඩෙස්
එක උඩ.

"කාටද අද පංතිය අතුගාන්න තියෙන්නේ"

"කවුරුවත් එහෙම පත් කරලා නෑ මිස්"

රෙජිස්ටර් නම් තියෙන පිලිවෙලට පංතිය අතුගාන්න ගෘප් පහකට
බෙදුවා. උදේ හත වෙද්දී පංතිය අදාල ගෘප් එකෙන් ක්ලින් කරලා
තියෙන්න ඕන.

මුල් පීරියඩ් දෙක ඉවරවෙන්න ඕන්න මෙන්න තියෙද්දී පතිරාජ
පන්තියට ආවා. උහ පන්තියට ආපු ගමන් බැලුවේ ඩෙස් එක උඩ
ඉන්න අනුර දිහා.

"විසාකා මේක තාත්තට දෙන්න"

පතිරාජ ඇතිලොග් එකක් දීලා අනුර දිහා බලල කැරි හිනාවක් දාලම
පිටවෙලා ගියා. විසාකා ඇතිලොග් එක පොත් අස්සෙ දාගෙන
වාඩ්වුනා.

"අද කරපු පාඩමට අනුව මම ප්‍රශ්න පහක් දෙනවා හතරකට උත්තර
ලියන් එන්න ඕන. උත්තර ලියන් නාවොත් වෙනදේ දන්නවද අද දීපු
තෝට් එක දහපාරක් ලියවනවා"

අංජලිගේ පාඩම ඉවරවෙනකම් අනුර හිටියේ ඩෙස් එක උඩ.

"හ්ම් දැන් බහිනවා ආයෙත් වතාවක් ඇහුනොත් ලැබෙන දඩුවම
මොනවගේදැයි මතකද"

අනුර ඔව් මිස් කියාගෙනම ඩෙස් එකෙන් බැස්ස.

"විසාකා අද දීපු තෝට් එක දෙන්න"

කෙල්ල බයෙන්ම ආර්ථික විද්‍යාව පොත අංජලී ලග පෙරලද්දී පොත අස්සේ තිබුන ඇනුලොප් එක බිමට වැටුනා කට ඇරිලා ඒකේ තිබුනේ පන්දාහේ නෝට්ටුවක්. කෙල්ල පහත්වෙලා ගද්දිම හොදට දැක්කා.

පර්ස්ට් පිරියඩ් දෙක ඇතුලේම මුලු පංතියම සැලෙන්ඩර් කරගන්න අංජලීට පුලුවන් වුනා.

"ඩබ්ලිව්. එම්. එස් සංජීව ටී. කේ අනුර කුමාර"

පංතියේ අනිත් වුන් අතරින් කැපිලා පෙනුනා.

"වරෙන්කෝ හෙට සංජීවටත් හුකවලා ගන්න"

හිතාගෙනම ඇ ස්ටෑෆ් රූමි එක දිහාවට ගියා. උපේක්ෂා එක්ක ශාලිකා බර කයියක් ගහගෙන හිටියත් අංජලී දැක්ක ගමන් ශාලිකා උපේක්ෂාට ඇහිල්ලෙන් ඇත්තා. අනිවාර්යයෙන්ම කතා කර කර හිටියේ තමන් ගැන වෙන්න ඇති.

"අම්මෝ කොල්ලො කෙල්ලො ටිකට පස්ට් ඩේ එකේදිම ෆනිස් කරා නේද"

අංජලී හිතා වුනා මිසක් උත්තර දුන්නේ නෑ.

"ඔය පංතියෙම ඉන්න උන්ගෙන් විසාකයි සංජීවයි හැර අනිත් උන් ඔක්කොම ලෝකේ කාල වතුර බිඳු එවුන්"

උපේක්ෂා කියද්දී ශාලිකා කට කොනට හිනාවක් එලියට දාල නැගිට්ටා.

"අංජලී මිස් ඉන්ටර්ල් එකෙන් පස්සේ හම්බවෙමු ඔයා ඉන්නේ කොතේම ක්වාටස් එකේ නේද"

"ඔව් මත් තනියම හිටියේ"

අහපු ගමන් උපේක්ෂාගේ අතේ මයිලුන් කෙලින් වුනා.

"ඔයා තනියමද හිටියේ"

"ඔව් ඇයි.. මිස්.."

"ඕකේ ඉදලා මෙයා බයවෙලා තෙලුත් මතුරන්න වුනා. ශාලිකා තෙල් මතුරවපු හැටි අංජලී දන්නේ ඊයේ. ඒත් අංජලීටත් ශාලිකා එක්ක කතාකරන්න අවශ්‍ය වෙලත් තිබුනා. ශාලිකා පිටවෙලා යන දිහා උපේක්ෂා බලාගෙන ඉදලා අංජලී ලග පුටුවට ගියා.

"ඔයා ප්‍රවේශමෙන් ආශ්‍රය කරන්න මේකේ ඉන්න උන් එකාට එකා නෑ ඔය දැන් ගියෙත් පතිරාජ එක්ක කොහේද යන්න. කොල්ල එහෙන් වල්කමෙ යනවා කෙල්ල මෙහෙන් පතිරාජ එක්ක යනවා"

"උන් බැදලා නැද්ද"

"පිස්සුද මුට හොරෙන් පතිරාජ එක්කත් යනවා"

"ඇයි රතීදු කොහේ ගිහින්ද"

"ඒකා ගියා මොනරාගල ටියුෂන් එකකට අරකිව ගෙනත් දාල උෟ යාවි මැණික් ගරන්න"

ඒකට නම් අංජලීට කටින් හිනාවකුත් පැන්න.

"විජේරත්න මහත්තයා දන්නේ නැද්ද"

"මොකො නොදන්නේ ඒක මහ පිම්පියෙක් ඒකනෙ ගැණිත් වෙන එකෙක් එක්ක පැනලා ගියේ"

"මොකක්ද ඒ කතාව"

"අපෝ ඒක කිව්වොත් උබ බය වෙව්... ආහ්.. ඒක නොවේ උබ ඊයේ ශෝටක් ගහගෙන ක්වාටර්ස් එක ඉස්සරහ ඉස්තෝප්පු කැල්ලේ හිටියද"

"ඔව් ඇයි.."

"ඒක තමයි අරු මෙනන රස කර කර කිව්වේ රතීදු එක්ක.. ශාලිකා ආව විතරයි දෙන්නම කතාව නැවැත්තුවා"

අංජලී පලවෙති දවසෙත්ම හැම එකාගැනම හොඳ අවබෝධයක් අරගත්තා.